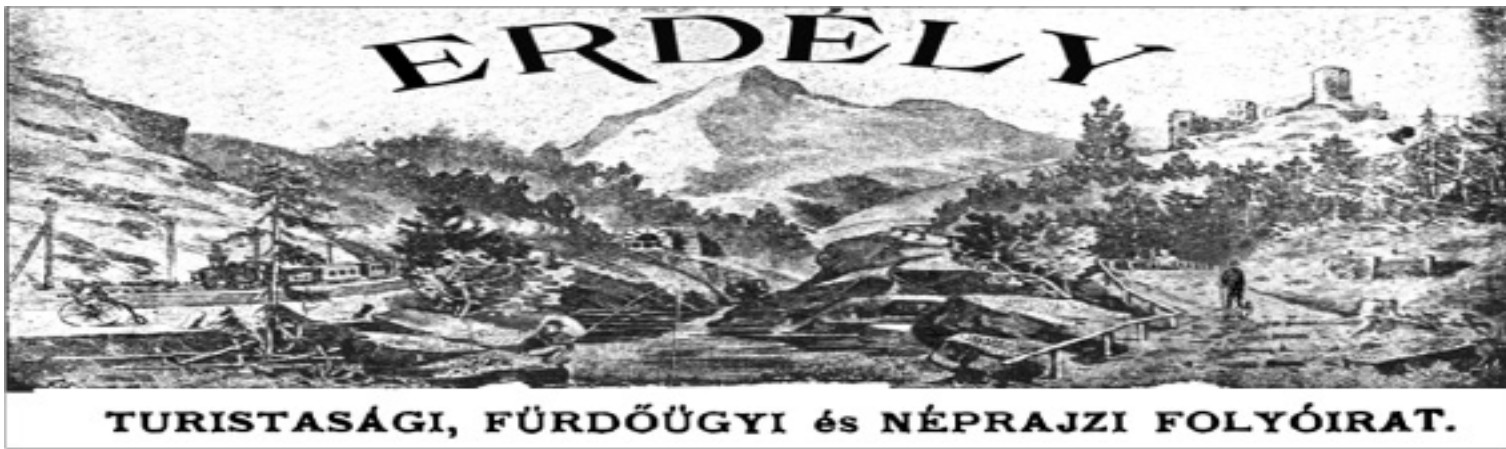

Erdély

ALAPÍTVÁ 1892-BEN

Új sorozat, 216. szám
2026/8.Az Erdélyi Kárpát-Egyesület
– Kolozsvár 1891 ÉrtesítőjeSzerkesztőség (info@ekekolozsvar.ro):
Kismihály Boglárka, Pál GyöngyiA következő lapszám megjelenik:
2026. szeptember 18.

Tündérkerttől a Nagy-Hagymás magaslatáig: vándortábori élmények

A kolozsvári EKE vállalja 2027-ben a rendezvény megszervezését

Idén a Gyergyói-medence adott ott-hont a 33. EKE Vándortábornak augusztus 4. és 9. között, amelyre a szélrózsa minden irányából érkeztek természetjárók. A több mint 1100 résztvevő 27 látványos túra közül válogathatott a Görgényi- és Gyergyói-havasok, illetve a Hagymás-hegység mesebeli vidékeit bejárva. Ifjúsági és kisgyermekes túrák, szekeres és honismereti kirándulások, panoráma- és magashegyi túrák, barlanglátogatás és kerékpáros túrák színes repertoárja fogadta a résztvevőket Gyergyócsomafalván. A tábori élet délután is folytatódott előadásokkal, hangszerbemutatóval, táncházzal, rajzfilmvetítéssel, társasjátékkal, kiállításal, kocsmakvízzel és tábortűzzel. Az EKE Gyergyószék lelkes csapata egy éven át fáradhatatlanul dolgozott azért, hogy felejthetetlen élményt nyújtson a táborlakóknak, figyelmességük és profizmusuk pedig minden apró részletben megmutatkozott.

KISMIHÁLY BOGLÁRKA

Az EKE Vándortábor történetében idén először a túrákra is előre be lehetett fizetni, így aki nem szeretett volna lemaradni a legnépszerűbb kirándulásokról, annak csipkednie kellett magát. Pláne, ha a Mária-kőre szeretett volna jelentkezni: a 35 fős létszámkorláttal meghirdetett túra tíz nappal a június 19-i regisztráció kezdete után már be is telt. Nem tudni, a korlátnak, a látványos útvonalnak vagy a túravezetők között szereplő, a Bagossy Brothers Company zenekarból is ismert Tatár Atának volt-e köszönhető a népszerűsége, de így a Mária-kő helyett a hasonlóan látványos Kis-Cohárdra esett a választásunk. Az egyik legnehezebbnek számító Nagy-Hagymás túrát a középső napra, péntekre pedig a könnyebb Várkövét jeleltük be.

Izgalommal teli érkezés, ismerős arcok, első benyomások

A július pillanatok alatt elrepült, az utolsó száz méteren viszont egy váratlan meghülés, nátha majdnem szabotálta a tábori részvételünket. Hála az égnek és a menniakarás erejének, a vasárnap kezdődő erős torokfájás keddre enyhülni látszott, így dél körül útnak is indulhattunk Gyergyó felé. A háromórás út szinte észrevétlenül telt el, s ezúttal sem maradt ki a rövid megálló Folyfalván, ahol a TimKo Pékségben feltankoltuk magunkat finomságokkal.

Gyergyócsomafalvára érve tágas székelő kapu fogadott a Borsika Panziónál, majd a sátoztáborhoz irányítottak. Jólesett végigsétálni az étellel megtelt táboron, ráköszönni az ismerős arcokra és szemügyre venni a tagosztályoknak kijelölt sátorhelyeket. A regisztrációnál pedig rögtön megtapasztalhattuk azt a gördülékenységet és nyugodtságot, amely minden szervező álma: mivel a táborozók többsége

Szeles időben értünk fel a Nagy-Hagymás 1792 m-es csúcsára

előre bejelentkezett és befizetett, a helyszínen már csak a névkitűzőt, az ajándécsomagot és a kiválasztott túrák adatait tartalmazó kártyákat kellett átvenni.

A gyergyói EKE szervezői az ajándécsomaggal is kitétek magukért: a vándortáboros grafikával ellátott vászonszatyorból programfüzet, az *Erdélyi Gyopár* külföldi kiadás, egy kis vándortáboros lapító, környékbeli térkép és csodaszép hideg-zománc-kitűző került elő. Közben ismerős szervezőkkel is összefutottunk, akik az izgalmak és fáradtság ellenére kedvesen köszöntöttek, így nemcsak fizikailag, hanem lélekben is sikerült megérkeznünk. Jó volt látni, hogy a 2023-ban általunk épített tusolókat idén is használták, a panzió mögötti területet pedig jól felosztották: a színpad, a rendezvénysátor és az étkezési sátrak is könnyen megközelíthető helyre kerültek. A legkisebbek örömeire játszótér is rendelkezésre állt.

A tábornyitón megkondult az új és a régi harang, felvonták a zászlót, majd a köszöntő beszédek és a néptánc után hivatalosan is megnyílt a 33. EKE Vándortábor. A tömegben feltűntek a türkizkék kolozsvári EKE-pólók, így gyorsan kiderült, hogy többen vagyunk, mint gondoltam. Őszintén örömmel volt látni, hogy a gyerekutakon megismert Borbély család is eljött, de a Gál család női tagjai és Sebe Klára Csilla is első alkalommal izlelhetette meg a vándortábor hangulatát. Természetesen idén is összefutottam a Hollandiában élő, mindig mosolygó Nádudvary Györgyivel, akivel a 2024-es aknasugatagi táborban barátkoztunk össze. A sok pozitív élményt végül csodás naplemente koronázta meg, így békésen hajtottuk álomra a fejünket, készülve az első túranapra.

Kis-Cohárd és Tündérkert: lélegzetelállító mészkőbirodalom

Szerdán csodás napra virradtunk, így népes csapatunk reggel 9-kor izgatottan

szállt fel a buszra. Czire Attila túravezetőnk bemutatta a csapat többi tagját, Szász-Vadász Franciskát és Endrét, valamint Lemhényi Zsoltot, útközben pedig néhány fontos tudnivalót is megosztottak velünk. Attilát két évvel ezelőtt ismertük meg a Kós teljesítménytúrán, azóta több cipővásárlás és Vándortáborban is találkoztunk, örültünk, hogy ő lesz az egyik túravezetőnk.

Utunk meredek hágón kigyózott, majd a Pongrác-tetőt érintve vezetett a Gyilkos-tóhoz. A hat km-esnek meghirdetett túrára több kisgyermekes család is jelentkezett, néhányuknak már az első néhány száz méter kihívást jelentett, de a szülők türelmesen biztatták a kis túrázókat. Az erdőből kiérve megpillantottuk a fölénk magasodó robusztus sziklatömböt, a valamikori Cohárd-menedékház helyén pedig már csak egy nagy gödör emlékeztetett a néhai épületre.

Innen kezdődött a meredekebb ösvény, ahol a turistajelzés a sziklafal ívét követve vezetett a nyeregig. A köves, vízmosásos emelkedőn helyenként sodronyokban kapaszkodva jutottunk fel, majd erdei ösvényen értük el a Kis-Cohárd 1344 méteres csúcsát. A sziklaperemről csodás kilátás nyílt a Gyilkos-tóra, a Gyilkos-kőre, a Gyergyói-havasokra, a Hagymás-hegységre és a távolabbi Tarkó-hegységre. Mivel a csúcson erősen tűzött a nap, a csapat nagyobb része az erdő fáinak árnyékába húzódva fogyasztotta el uzsonnáját. A kötelező csoportkép után folytattuk utunkat a Tündérkert felé. A név hallatán többen is egy mesebeli virágos rétre számítottunk, helyette azonban meredek sziklafalak bámulatos látványa fogadott. Az északkeleti kilátónál a Békás-szoros bejáratára, az Oltár-kőre, a Bardócz-kőre és a Mária-kőre nyílt kilátásunk, de a Munticel sziklatömbje is feltűnt a távolban, a látóhatáron pedig a Csalhó összetéveszthetetlen vonulata emelkedett.

Visszafelé már gyorsabb tempóban haladtunk, lent pedig jólesett egy-egy hűsítő a szokatlanul nagy hőségben. A tábor-

ba visszaérve elfogyasztottuk a napi menüt, este pedig Kis Szilveszter természetfotós csodálatos makróvilágában merülhettünk el pókok, méhek, lepkék, szitakötők, hangyák, kabócák és megannyi különleges lény életnagyságú portréin keresztül. Eseménydús napunkat dupla születésnapi köszöntéssel zártuk: Szilágyi Bandi és Nagy Ildikó is aznap ünnepelt, így énekléssel és tortával köszöntöttük őket.

Nagy-Hagymás és Egyes-kő napsütésben, esőben, szélben

Hajnali fél 5-kor csergőóra ébresztett, majd iparkodnunk kellett, hogy elérjük a 6-kor induló buszt. Ambrus Enikő túravezetőnk Karancsi Gáborral és Kiss Ferencsel köszöntötte népes, majdnem 70 fős csapatunkat, miközben a bíbor színű napfelkeltét is megcsodálhattuk.

Gyergyószentmiklósról kiérve rögtön akadt egy váratlan kihívás: a buszból folyani kezdett az olaj, ezért a csapat egy része átszállt a Vit-havas túrához, a többiek pedig megvárták az új buszt. A Pongrác-tetőn ismét összeállt a csapat, majd nekivágtunk a tábor egyik legnehezebb túrájának. A kellemesen hűs levegőben tempósan haladtunk, csak a kilátópontokon tartottunk rövid pihenőket, ahonnan a Gyergyói-medencét és a Görgényi-havasokat csodálhattuk. A Megyes-csúcs alatti elágazásnál elfogyasztottuk a reggelenket, s közben élveztük a nyári tücsök-szimfóniát. Ezután erdei úton közelítettük meg a Lóhavast, ahonnan a Kis-Cohárdra és a Munticelre is kilátásunk nyílt, a távolban pedig a Keleti-Kárpátok leglátványosabb hegysége, a Csalhó sziluettje rajzolódott ki.

A Dancurás Hegyimentő-szolgálat kollegái is elkísértek bennünket, s nemcsak a testi épységünkre vigyáztak, hanem a környék hegyeiről is meséltek. A Csofronka sziklatömbje mellett haladtunk el, majd a Tunzéria mocsaras mezején a Patkó-kő és a Fekete-hegy látványa, valamint egy hófehér gyapjúsásliget fogadott. A Fehér-mezőn ebédeltünk, miközben szürke felhők gyülekeztek, s a távolból már a mennydörgés is hallatszott. A mezőt elhagyva kinyílt előttünk a táj, a Nagy-Teleki és a Veres-kő kísért utunkon, majd egy köves emelkedőn folytattuk. Az eső szemerkélni kezdett, előkerültek a kabátok és pelerinek, a csúszós köveken pedig óvatosan kapaszkodtunk felfelé.

A csúcstámadás előtt a túravezetők választás elé állítottak bennünket, így egy kisebb csapat kihagyta a Nagy-Hagymást, és az Egyes-kő alatti menedékház felé indult. A többiekkel nekivágtunk az utolsó emelkedőnek. Az erdőből kiérve csodás kilátás fogadott, az Öcsém vöröses szikláival és az Ördögmalommal. A széllel és esővel dacolva próbáltuk megörökíteni a Nagy-Hagymás robusztus sziklafalait, majd a 2002-ben állított hatalmas kereszt után elértük az 1792 méteres csúcsot, ahol igazi körpanoráma fogadott.

Közben az égiek is megszántak, s előcsalogatták a napot a felhők mögül. Há-

rom megtermett, szelíd juhászcutya pedig kifejezetten élvezte a társaságunkat és a jutalomfalatokat. Lefelé ismét eső és szél várt ránk, de végül sikerült megúszni szárazon, s elértük az Egyes-kő alatti menedékházat, ahol következett a jól megérdemelt ebédszünet. Induláskor ismét kisütött a nap, majd a meredek, csúszós ereszkedő rendesen megdolgoztatott bennünket, néhányan még fenékre is huppantak. Az erdőben fagyókereken egyensúlyoztunk, a széldöntéstől lecsupaszított domboldalon pedig ismét eleredt az eső. A véget nem érő ereszkedő minden ízületünket próbára tette, de végül szerencsésen megérkeztünk Balánbányára.

A táborba visszatérve szeretünk volna elcserélni a pénteki Várköve túrát. A hirdetőtáblánál megszólított egy hölgy, aki párjával és Mancsi nevű drótszűrő tacsájával könnyebb túrára vadászott, így gyorsan megtörtént a csere. Amikor pedig azon kezdett aggódni, hogyan adja át a túrás kártyát, kiderült, hogy ugyanabban a gyergyószentmiklósi motelben szálltak meg, ahol mi, így ennél jobban nem is alakulhatott volna.

Panorámatúra és emlékezetes gitárest a tábortűz melegénél

A vándortáborban nemcsak a résztvevők, hanem a szervezők is cserélnek egymás között túrát, így a Gyergyói-medence déli peremén vezető panorámatúrán Csibi Sándor helyett kedves ismerősünk, Füzes Attila volt az egyik túravezető. Az első túranapon még mintegy 90-en járták végig a 16 km-es útvonalat tűző napon, mi viszont alig 20 fős, családiás csapattal indultunk útnak. György Fazakas Zoltán mutatta az utat, a sereghajtó szerepét pedig Bardócz Ferenc vállalta. Már az elején érdekes tudnivalókat osztott meg Gyergyószentmiklósról, a zárt medence adottságairól, a -38 fokos telekről, a Maroson való tutajozásról és az örmények letelepedéséről. A Gac-oldali emlékhelynél megtudtuk, hogy 159 székesfehérvári honvéd katona vesztette itt életét 1944. szeptember 7-én, Ferenc pedig egy katonadallal tisztelgett előttük. Mint kiderült, legalább száz ilyen dalt ismer, így amikor épp nem faggattuk valamiről, dúdolvá ballagott a sor végén.

A Gac-tetőre érve szép panorama tárult elénk: a Hargita, a Dél-Görgény, a Délhegy, a Bucsín-hágó, a Kereszthegy, a Gyergyói-havasok, a Várbükk és az Oláhbükk vonulatai. A mikroklíma miatt a domboldalakat fenyvesek borítják, helyenként pedig a teraszos földművelés nyomait is megfigyelhettük.

Az Egyes-kő alatti menedékháznál hosszabb szünetet tartottunk

A Kovács kútjánál tízóraiztunk, majd tehenek és ugatós kutyák mellett haladtunk el, s néhány kilométer után a Sipos kapuja dűlőbe értünk, ahonnan megközelíthető a Sűgő-barlang. Továbbhaladva a Gyergyói-medence déli csücskére nyílt rálátásunk, feltűnt Vasláb is. Ezután a Szent Rozália kápolnához tettünk kitérőt, amelyet az 1602-es pestisjárvány emlékére építettek. Itt elkészült a csoportkép, Ferenc pedig egy zarándokdallal lepte meg a csapatot.

Továbbhaladva láthattuk a gyergyótekerőpataki egykori ugrósánc rozsdás maradványait, ahol a 70-es és 80-as években országos és nemzetközi versenyeket is szerveztek. A domboldalon hosszabb ebédszünetet tartottunk, majd a Visszafolyón és a Sáros-patak dűlőjén ereszkedtünk vissza a városba.

Este néhány lelkes csapat tábori kvízen mérhette össze tudását, mi pedig átvonultunk a szomszédos mezőre, ahol már hangolták a gitárokat, és hamarosan a tábortűz lángjai is felcsaptak. A szájharmonika hangja egyre közelebb hozta a táborlakókat, majd felcsendültek az ismerős magyar és angol slágerek. Együtt énekeltük a *Te majd kézen fogsz és hazavezetsz*, a *Somewhere over the Rainbow*, a *67-es út*, a *Hallelujah*, a *Ha én rózsá volnék* és még tucatnyi ismert dal sorait, közben pedig az éjszakai égbolt végtelenségében gyönyörködtünk, érezve, hogy ez a pillanat mostantól mindig velünk fog maradni.

Kovács Zsuzsa átvette a zászlót és a pecsétet Vadász Szatmári István táborparancsnoktól

OVT-közgyűlés, táborzárás és fergeteges buli

Szombat reggel részt vettünk az EKE országos nyári küldöttgyűlésén, ahol a szervezők kiértékeltek az idei tábort, megszavaztuk a módosított alapszabályzatot és megerősítettük a tavaszi választásokat. Szó esett az EKE mottójáról, EU-s pályázatokról, az új tagkártyákról és a jövő évi táborról is.

Miközben a csapatok az Exatlonra készülődtek, a kis táborlakókat mászófallal várták a hegyimentők, a felnőttek pedig a kézműves vásárban nézelődhettek. Délután 5-kor kezdődött a táborzáró ünnepség, amelyet a közelgő eső miatt a rendezvénysátorba költöztettek. Az eső végül elmaradt, az oklevelek és díjak kiosztása viszont nem: a 10., 15., 20., 25. és 30. alkalommal részt vevő táborlakókat jubileumi jelvénnel tüntették ki, a különböző EKE-szervezetek pedig díszoklevéllel ismerték el tagjaik áldozatos munkáját. Az Eröss Zsolt-díjra azok az EKE-tagok jogosultak, akik megmászták az ország összes 2500 méternél magasabb hegycsúcsát. Nagy örömxünetre idén fiatal tagtársunk, Gál Janka is a kitüntetettek között volt.

Az ünnepség záróakkordjaként Vadász Szatmári István táborparancsnok átadta a tábori pecsétet és zászlót a jövő évi szervező képviselőjének Kovács Zsuzsának, ami azt jelenti, hogy 2027-ben a kolozsvári EKE vállalja a vándortábor megvalósítását. A hír többeket meglepett, hiszen 2023-ban is mi szerveztük a tábort, és néhány akkori szervező nem szeretne volna ismét bevállalni a nehéz feladatot. Mi azonban bizunk abban, hogy nagyon sok lelkes ember áll majd mellénk, hogy ismét megvalósítsuk a lehetlennel tűnő kihívást.

Az ünnepség után következett a tombola, amely a majdnem 200 értékes ajándéktárgy miatt idén extrém hosszúra nyúlt, de mindenki türelmesen kivárta a végét. Ezután elkészítettük a kolozsvári csoportképet, s meglepetésként felköszöntöttük Filep Ingridet is, aki két nap múlva ünnepelte születésnapját.

Este következett a várva várt retóróbuli: a szervezők végre kiereszthették a gőzt, a résztvevők megkoronázhatták az eseménydús hetet, a barátok pedig éjszakába nyúlóan beszélgethettek.

Gyergyószéki EKE, köszönjük az életre szóló élményeket!

Szeptemberi bakancslista

- **Szeptember 2. (szerda):** Hagyományos séta a Péter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Szeptember 6. (vasárnap):** Kolozsvár környéki gyalogtúra az alábbi útvonalon: monostori végállomás – Diós – Sáros-bükk – Adrenalin park – Mikesi-fenyves és vissza. Az útvonal hossza 18 km, teljes szintemelkedés 450 m. Találkozás reggel 9-kor a monostori végállomáson. Szervező: Csorba Anna.
- **Szeptember 9. (szerda):** Hagyományos séta az István-forráshoz (9 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Szeptember 12. (szombat):** Kós Károly Gyalogos Emlék- és Teljesítménytúrák – XXI. kiírás. ♦ Kós Károly Kerékpáros Emlék- és Teljesítménytúrák – X. kiírás. Részletek a teljesítménytúrák weboldalán: teljesitmenyturak.ekekolozsvar.ro/kosgyalogos, teljesitmenyturak.ekekolozsvar.ro/kosbringa. A gyalogosok az alábbi túraváltozatok közül választhatnak: Gy11/17, Gy19/24, Gy52/58, a kerékpárosok számára pedig szintén több útvonallal készülünk: K16/25, K33-Alszeg, K28/36, K53/62. Jelentkezési határidő: szeptember 2., déli 12 óra. Szervező: EKE – Kolozsvár 1891.
- **Szeptember 16. (szerda):** Hagyományos séta a Cérna-forráshoz (8 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Szeptember 19. (szombat):** Gyerekbarát túra az alábbi útvonalon: Géczi-vár – Nagykő-hegye – Hesdát (12 km, 500 m szintkülönbség). Utazás kiskocsikkal. Bejelentkezni telefonon szeptember 17-ig. Találkozás és túrára indulás Magyarléta központjában 10 órakor. Szervező: Kiss János.
- **Szeptember 19–20. (szombat-vasárnap):** Barangolások a Kis-Retyezátban. Szombaton: látványtúra a Krisztina-szurdokban / Scocul Urzicarului (4,1 km, 330 m teljes szintemelkedés), szükséges a védősisak / biciklis sisak használata. Vasárnap: gyalogtúra a Jorgován-kőre / Piatra Iorgovanului (17,7 km, 1770 m teljes szintemelkedés). Utazás kiskocsikkal, szállás panzióban vagy a közeli papilakon. Létszámkorlát: 10 fő. Előzetes bejelentkezés online július 31-ig. Szervező: Kertész Levente.
- **Szeptember 23. (szerda):** Hagyományos séta a Rejtett-forráshoz (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.
- **Szeptember 26. (szombat):** Csonkatelep – Nádasszentmihály – Sárdi-rét – Évszázados tölgyfák – Türe – Magyargorbó (26 km, 500 m szintkülönbség, menetidő 10 óra). Találkozás reggel 7.30-kor az M33-as végállomásán, a kisállomásnál. Visszautazás vonatpótló busszal. Bejelentkezni telefonon szeptember 24-ig. Szervező: Kiss János.
- **Szeptember 27. (vasárnap):** Gyerekbarát biciklitúra a mezőszéki Bánffy-kastélyokhoz (28 km, 180 m teljes szintemelkedés). Útvonal: Zsukiménes – Nemeszsuk – Bonchida – Válaszút (válaszúti Bánffy-kastély) – Bonchida (bonchidai Bánffy-kastély) – Felsőzsuk (Kemény-kastély). A bonchidai kastélyt idén csak kívülről fogjuk megcsodálni. Válaszúton a résztvevők megtekinthetik a Kallós Zoltán Néprajzi Múzeum és Népművészeti Központ kiállítását vagy meglátogathatják a Bánffy-kastélyt. A kiállítás megtekintéséhez a jegyet a helyszínen lehet megvásárolni. Indulás reggel 10-kor Zsukiménes vonatállomása mögül, az Ecolor parkolójából. Bejelentkezés előzetesen online. Szervező: Filep Ingrid.
- **Szeptember 30. (szerda):** Hagyományos séta a Péter-gerincen (7 km). Találkozás 10 órakor a monostori végállomáson. Szervező: Szabó János.

Ügyfélszolgálat

Hétköznaponként előzetes telefonos egyeztetés alapján (Kolozsvár, Magyar/21 Decembrie 1989 utca 116., az udvarban a bal oldali épület). Irodavezető: Kismihály Boglárka (0771-535848). Pénztár: az ügyfélszolgálati irodában. További naprakész információk a honlapon (ekekolozsvar.ro) vagy az egyesület Facebook-oldalán (EKE – Kolozsvár1891)

Túravezetők, szervezők elérhetőségei

- Csorba Anna: 0740-407652
- Filep Ingrid: 0744-751300
- Kertész Levente: 0740-082002
- Kiss János: 0364-807639
- Szabó János: 0757-220682
- Elnök: Kovács Diószegi Zsuzsa 0747-070790
- Irodavezető: Kismihály Boglárka 0771-535848

Csillagtúrák a Hargitán

A tavalyi retyezāti túra sikerén felbuzdulva úgy gondoltuk, hogy jó lenne rendszeressé tenni a nyári csillagtúrákat. Idén, július végén négynapos hargitai kirándulást szerveztünk Mezei Elemér vezetésével. Ez a négy nap leginkább arra volt elég, hogy ízelítőt kapjunk a Hargita szépségeiből, és visszavágyjunk oda.

KOVÁCS D. ZSUZSA

Kirándulásunk időpontját úgy választottuk ki, hogy egybe-köthessük az EKE 33. vándortáborával, amelynek helyszíne Gyergyócsomafalva volt. Július 28-án, kedden indultunk tizenegyen, több helyszínről, és Erdőszentgyörgyön találkoztunk. Innen mentünk a tőle öt kilométerre fekvő Bözödújfaluba. A település a romániai falurombolás jelképévé vált: 1988-ban elárasztották az új víztározó építéskor. Bözödújfalut 1992-re megszűnt létezni, egyedülálló felekezeti és nemzeti élet-tér pusztult el. A földönfutóvá vált bözödújfalusiak Erdély, Európa és a nagyvilág több mint harminc helységébe szóródtak szét.

A falu első világháborús emlékművét 1996-ban kiemelték a vízből és a tó partjára helyezték át. Mellette kopjafákkal jelölték meg az egykori falu házainak helyét. Az emlékhelyen minden év augusztusának első szombatján a falu egykori lakói falutalálkozót tartanak. A hely különlegességét az adta, hogy katolikus, unitárius, ortodox és székely szombatos felekezet egyaránt megtalálható volt egy helyen. Az elárasztott falu katolikus temploma 2014-ben omlott össze. Az erdőszentgyörgyi önkormányzat és a Bözödújfaluer Egyesület 2017-ben jelentette be, hogy közadakozásból újjáépíti a templomot a tó partján, és erre a célra nemzetiségtől és lakhelytől függetlenül a világ minden tájáról érkeztek adományok. 2024. augusztus első hétvégéjén, az egykori Bözödújfalut lakóinak találkozója avatták fel a felépült összetartozás templomát.

Az egykori falu emléket márványtábla őrzi, amelyen a lakosok neve és a faluban gyakorolt vallások szimbólumai láthatók. A Sükösd Árpád által 1995-ben emelt emlékművön a következő szöveg áll: „A tó fenekén Bözödújfalut nyugszik, 180 házának volt lakói szétszórva a nagyvilágban ma is siratják. A diktatúra gonosz végrehajtói lerombolták, és elárasztották, ezzel egy egyedülálló történelmi-vallási közösséget szüntettek meg, melyben különböző nemzetiségű és felekezeti családok éltek együtt évszázadokon át, egymást tisztelve, és szeretve, példás békességben. Immár a katolikus, unitárius, görögkatolikus és a székely szombatosok fohászaik örökre elnémultak. Legyen e hely a vallásbéke helye és szimbóluma.”

Innen Kőrispatakra mentünk, a szalmakalap-múzeumba, ahol egy jó hangulatú, humoros bemutató során mindent megtudtunk a szalmakalap készítéséről, viseléséről, szimbólumairól, a szalmából készült emlék- és dísz tárgyakról, amelyek a világ minden tájára eljutottak már, hirdetve a helybéliek kezességét.

Ezután megint szomorú helyre érkeztünk, Parajdra, ahol már csak múlt időben beszélhetünk a nagy múltú sóbányáról. Mi csak a Sósorost szerettük volna meglátogatni, de omlásveszély miatt azt is zárva találtuk. Csak reménykedhetünk abban, hogy megtalálja a település az újjáéledés módját, újból beindul a fejlődést biztosító turisztika forgalom.

Utunkat folytatva Korondra érkeztünk, ahol a Csigadombon az aragonit lelőhelyét kerestük fel, utána pedig a Knop Vencel Aragonit Múzeumban megismerkedhettünk a „székely drágakőként” is ismert aragonit ásvány kitermelési és feldolgozási folyamatával, s megcsodáltuk a belőle készült tárgyakat is. A korondi üzem termékskálája meglepően széles volt: írókészleteket, hamutartókat, virágvázákat, cukortartókat, fényképtartókat, gyümölcstálakat, éjjeli lámpákat, órakereteket, könyvtámaszokat készítették belőle. Az aragonitból készült használati tárgyak és dísz tárgyak az 1890-es párizsi világkiállításra is eljutottak. Megtudtuk, hogy a korondi üzemben készült 1944-ben a szovétai fürdőtelepi Jézus Szíve római katolikus kápolna aragonitoltára is, amely egyedülálló Európában. Azt is jó lenne egyszer meglátogatni.

Élményekkel telve érkeztünk meg Hargitafüldőre, az Uz Bence-menedékházba, ahol a szállásunk volt. A következő napokban innen indultunk a környék felfedezésére.

Másnap reggel korán indultunk a Madarasi-Hargitára (1801 m), hiszen 26 km gyaloglás és kb. 1000 m szintkülönbség legyőzése várt ránk. A székelyek szent hegye, a Hargita-hegység és Székelyföld legmagasabb csúcsa, egy egykori rétegvulkáni kráter peremének északi maradványa. A körülbelül 5 km átmérőjű kráter többi hegycsúcsa az Oltárkö (1358 m), a Rákosi-Hargita (1755 m), a Madéfalvi-Hargita (1709 m)

MEZEI ELEMÉR

Csoportkép a székelyek szent hegyén, a Madarasi-Hargitán

és a Csicsói-Hargita (1759 m). Ezek alkotják a Keleti-Kárpátok egyik legnagyobb vulkáni maradványát. A déli oldalból ered a Hargita leghosszabb folyóvize, a Vargyas-patak.

Utunk során turistákhoz nemigen illő módon hangoskodnunk kellett, ha nem akartunk találkozni medve komával. Bár friss lábnyomait többször is láttuk, szerencsére őfelségével nem találkoztunk. Az igaz, hogy turistákkal se igen találkoztunk az utunk során, csak amikor a Madarasi-Hargita menedékházát induló turistautat elértük. Akkor viszont egyszerűen nagyon sokan lettünk, már medvétől sem kellett tartanunk. A Madarasi-Hargita-menedékház a hegység északnyugati oldalán, 1650 m magasságban található és autóval elérhető, ezért van itt ekkora sokadalom.

A Madarasi-Hargita a leglátogatottabb hegycsúcs a Hargitán. A csúcsra érve a turulmadár, a kopjafák és keresztetek erdeje, fából faragott szobrok és sámánoszlopok, a szélben lengedező zászlók sokasága, valamint kisebb és nagyobb körkások tanúskodnak arról, hogy a székely és magyar közösségek számára nagyon fontos zárán-

dokhelyre érkeztünk. Ide mindenkinél el kell jönnie legalább egyszer életében. Gyakran mondják: „nem is járt Székelyföldön az, aki a szent hegyen nem járt”. A csúcsról szép kilátás nyílik a környező hegységekre és medencékre: Libán-tető, Görgényi-havasok, Gyergyói-havasok, Hagymás-hegység, nyugat felé az Erdélyi-medence, tiszta időben pedig a Déli-Kárpátok (Fogarasi-havasok, Királykö) is láthatóak, kelet felé a Csíki-medence és a Csíki-havasok tárulnak elénk. A Madarasi-Hargitát télen is sokan látogatják, hiszen ez a székely síparadicsom.

Miután kellőképpen kigyönyörködtünk magunkat, elindultunk visszafelé, ugyanazon az úton haladtunk, mint felfelé, ugyanúgy hangoskodtunk, hogy távol tartsuk medve komát. Fáradtan, de élményekkel telve érkeztünk vissza szálláshelyünkre.

Kirándulásunk harmadik napján könnyebb útra indultunk, az 1759 m magas Csicsói-Hargitára, a szintkülönbség is csak 600 m volt. Most is hangoskodással igyekeztünk távol tartani a medvét. Ezen a napon volt időnk gyűjtögetésre

is, gyógynövényeket szeddegtünk, áfonyát, málnát, szamócat, egyesek gombát is. Pihentető, szép napunk volt.

A negyedik napon a Király pataka és a Vargyas völgye borvízforrásait kerestük fel. Elsőként a Festő-borvízforrás vizét kóstoltuk meg, megcsodáltuk a Kalibáskő nevű képződményt, amelyet a patak vize alakított ki. Utána Királyfürdőn, az egykori pionírtábor helyszínén szörnyülködtünk a lepusztult épületek láttán. Itt már csak a borvízkút működik. Nemsokára elértük az Asszonybosszantó csárdát, ahol épp akkor „verték” a frissen sült pityókás kenyeret. Itt kicsit felfrissítettük magunkat, majd továbbmentünk a nádasszéki gyógyfürdőhöz, az úgynevezett banyaáztatóhoz. Vicces, vidám elnevezések. Itt csak körülnéztünk egy kicsit, aztán mentünk is tovább fürödni a Szentegyháza melletti Majzosfürdőre, ahol az EKE 21. vándortáborra volt 2012-ben. Ez volt négy napos utunk utolsó közös állomása, innen szétszéledt a csapat. Jó volt újból együtt túrázni, Erdély látványosságait megismerni, vagy újból megcsodálni. Köszönjük Mezei Elemérnek a nagyszerűen megtervezett és levezetett utat, és várjuk a jövő nyári tervet.

Ketten visszamentünk az Uz Bencébe, hogy onnan menjünk kis pihenés után az EKE Vándortáborba. A következő két nap mofettázással, fürdés-sel, pihenéssel telt, erőgyűjtés volt a táborra. Egyik nap Szentegyházára, a Napsugár fürdőbe mentünk, másik nap a kitűnő, gyógyhatású banyaáztatóba. Utána következett a tábor, amelynek a végén gondoltam egy merészet, és úgy döntöttem, hogy a hazafelé úton fellekerem a Madarasi-Hargita-menedékházat. Jó minőségű, aszfaltozott, de nagyon szerpentinek út vezet Zetelakán, Zeteváralján, Ivómezején keresztül a menedékházig. A táj viszont gyönyörű. És ha már ott voltunk, irány a csúcs! Nem egészen két hét leforgása alatt másodszor jutottam fel a székelek szent hegyére.

ALBERT ZSUZSANNA

A Knop Vencel Aragonit Múzeumban megismerkedhettünk a „székely drágakővel”